

Lovforslaget tilsigter ingen ændringer i de gældende regler om, hvem der har ansvaret for, at et byggeri er lovligt. Denne pligt skal som hidtil påhvile den til enhver tid værende ejer. Bygningsmyndighedens medvirken flytter ikke dette ansvar, men må ses som udtryk for, at det offentlige må have adgang til indseende med, at de hensyn, som bygge-lovgivningen anser som væsentlige, ikke tilside-sættes. Bygningsmyndighedernes ansvar må som hidtil bero på de almindelige forvaltningsretlige principper om ansvar for fejl og forsømmelser under udøvelsen af offentlig tjeneste eller hverv.

6. Jordbrugs- og fiskerierhvervene har hidtil indtaget en særstilling i bygge-lovgivningen.

Før BL-1960 skulle bygninger til jordbrugserhvervene (omfattende landbrug, skovbrug, gartnerier og frugtplantager) og til fiskerierhvervet stort set kun overholde nogle brandsikkerhedskrav i brandpolitiloven for landet af 1926.

Ved BL-1960 blev denne særstilling begrænset noget, men der blev dog i selve loven gjort væsentlige undtagelser fra de almindelige bestemmelser. Den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser der skulle gælde for sådant byggeri, blev overladt til fastsættelse i bygningsreglementet efter forhandling med de landøkonomiske foreninger. Stillingen i dag kan i grove træk sammenfattes således:

Stuehusene skal i princippet opfylde de materielle krav, der stilles til boliger (parcelhuse). Dog er stuehusene fritaget for at overholde de bebyggelsesregulerende krav om maksimal udnyttelsesgrad, bygningshøjde og afstand til naboskel (samt kravene om lydisolering, der ved parcelhuse kun har betydning ved sammenbygning med erhvervs-lokaler).

Selvom stuehusene således i alt væsentligt skal opfylde bygge-lovgivningens materielle krav, er de ikke undergivet den sædvanlige byggesagsbehandling, idet der blot skal foretages en anmeldelse til kommunalbestyrelsen, inden byggeriet påbegyndes. Dog kan kommunalbestyrelsen med 2/3 flertal beslutte, såvel at de materielle bestemmelser fuldtud skal være gældende, som at den almindelige byggesagsbehandling skal finde anvendelse. Beslutning herom er truffet i adskillige kommuner, navnlig i forbindelse med kommunesammenlægningerne, hvor man har ønsket, at der skal gælde ensartede regler for boligbyggeriet overalt i storkommunen.

For *avls- og driftsbygningerne* er situationen nærmest den omvendte: Af de materielle bestemmelser gælder kun nogle brandmæssigt betingede afstands-krav, nogle beskedne brandkrav til stalde og maskinbygninger samt de almindelige krav til ild-

steder og skorstene. Derimod stilles der ingen bebyggelsesregulerende krav og de teknisk-konstruktive bestemmelser, f. eks. om bygningernes stabilitet, gælder ikke.

Heller ikke reglerne om byggesagsbehandling finder anvendelse, men kommunalbestyrelsen kan med kvalificeret flertal træffe beslutning herom. Sådanne beslutninger er også truffet i en del kommuner, men i mindre omfang end for stuehusenes vedkommende.

I modsætning til, hvad der gælder for stuehuse, kan de enkelte kommuner ikke træffe beslutning om, at de materielle krav fuldt ud skal overholdes ved avls- og driftsbygningerne. Ændringer i de materielle bestemmelser forudsættes kun at kunne ske generelt ved ændringer af bygningsreglementet efter forhandling med de landøkonomiske foreninger.

Som nærmere omtalt i pkt. 5 d foran foreslås det, at der fremtidig i bygningsreglementet skal kunne ske begrænsninger såvel i de materielle krav som med hensyn til byggesagsbehandlingen for nærmere angivne arter af byggeri. Herefter kan der således fortsat gives særlige lempelser for jordbrugserhvervene, men adgangen skal ikke være begrænset hertil.

Når det endvidere tages i betragtning, at væsentlige dele af de bebyggelsesregulerende bestemmelser, som jordbrugserhvervene har været undtaget fra, nu udskilles fra bygge-lovgivningen, synes der ikke længere at være grundlag for i selve bygge-loven at lovfæste en særstilling for dette byggeri. Det foreslås herefter, at de hidtidige lovbestemmelser om disse forhold udgår, og at de begrænsninger, som findes begrundede, gennemføres i bygningsreglementet på grundlag af lovens almindelige adgang til at gøre sådanne begrænsninger. Disse spørgsmål forudsættes da, som det også skete i 1960, forhandlet med de landøkonomiske foreninger.

7. Administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

Den deling af bygge-lovens hidtidige lovstof mellem miljøministeriet og boligministeriet, som nu finder sted, er en lovfæstelse af den ressortomlægning, som gennemførtes ved kongelig resolution af 5. oktober 1973. Ved den kongelige resolution overførtes væsentlige dele af boligministeriets planlægningsopgaver til miljøministeriet og i forbindelse hermed overflyttedes det hertil svarende personale til miljøministeriet.

Som anført under pkt. 4 og 5 betyder lovforslaget i store træk en videreførelse af de resterende materielle og administrative bestemmelser i BL-1960. De økonomiske og administrative konsekvenser af forslaget bliver derfor begrænsede.